

Unes actituds espirituals i temporals en temps de pandèmia

Dc, 2/09/2020 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

En la situació de pandèmia que fa mesos que vivim ja s'han publicat reflexions molt valuoses de tipus teològic, espiritual i pastoral. Des de intervencions solemnes carregades de simbolisme i significativitat del Papa Francesc, fins a múltiples aportacions de molts teòlegs i pastors. Per no dir la gran proliferació de missatges, vídeos i comunicacions de tota mena i per tants mitjans que molts preveres responsables de comunitats s'han enginyat a fer arribar als feligresos i audiències d'amics i coneguts...

Ara aquí no voldria ignorar tot aquest esforç ingent. Cadascú ha mirat d'aprofitar el que ha pogut i fins on ha estat capaç. Jo només voldria compartir senzillament unes petites «conviccions de base», alguns elements d'espiritualitat i d'operativitat pastoral, que em dic a mi mateix a l'hora d'enfocar aquest nou curs tan incert que se'ns obre al davant.

* Una primera convicció - constatació és la consciència de fragilitat. Sobretot al primer món hem viscut dècades instal·lats en una presumpció d'invulnerabilitat creixent. Una expectativa de creixença i progrés il·limitat. Ja hi havia veus que avisaven dels límits i de la consciència ecològica responsable, però fins que no ha arribat una pandèmia mundial no hem pres consciència col·lectiva que allò meravellós és el fet de viure i subsistir. La sorpresa no és emmalaltir i morir, el miracle és viure i obrir els ulls cada dia. «Quan preneu els homes són com un somni en fer se de dia, són com l'herba que s'espiga: ha tret florida al mati, al vespre es marceix i s'asseca. Ensenyeu- nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa de cor» (Salm 89)

* Fruit d'això ve la importància d'anar a allò essencial en la vida. Davant del perill, viscut en primera persona o en persones properes i estimades, o veient l'afectació en tants milers i milions arreu del món, ve la reacció de descartar tantes preocupacions secundàries i retrobar allò veritablement central «et neguiteges i inquietes per moltes coses, i nomes una de sola és necessària» (Lluc 10,41ss). Una veritable revisió dels nostres afanys, no només dels nostres desigs psicològics o espirituals, sinó de les nostres activitats, del nostre estil de vida, del nostre dia a dia també com a preveres. Com viure el manament central d'estimar Deu i els germans d'una manera mes genuïna, més directa, més eficaç si es vol. No per cercar un èxit funcional, sinó per una vivència més conscient de la importància decisiva del cada dia, del temps present. No en tenim d'altre.

* La confiança. Enfortir molt aquesta virtut. Demanar-ho i pregar-ho perquè no quedi en un mer desig o una aspiració bonica. De fet d'allò que es tracta és d'enfortir la fe, l'esperança i la caritat, el cor mateix de la vida cristiana. Fe i confiança en moments de gran torbació. Quan la navegació és plàcida no costa gaire, però la gràcia es demana de viure-ho quan arriba veritablement la tempesta., «qui ens separarà de l'amor de Crist, la tribulació, l'angoixa... res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Deu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Romans 8 el capítol sencer i sobretot vv. 31-39). Tornar un cop i un altre a aquesta fe i confiança que en la història cristiana ha estat el far

indefallent de tants germans nostres que han viscut experiències incomparablement mes greus que el que ara ens toca de viure. I certament, com un núvol gran de testimonis, ens mostren el camí a seguir. Podem recordar aquí la Visita espiritual a la Mare de Deu de Montserrat: «aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida».

* Apòstols d'Esperança. És un servei que ara ens demana el nostre poble. La pandèmia i les seves afectacions en la salut, en la vida social i econòmica, causen una gran tristor. Plana sobre nosaltres com una boira espessa i fosca de desànim, de cansament, de pena. I de motius prou que n'hi ha. Però justament en aquestes circumstàncies cal també enlairar la mirada i viure i ensenyar a viure amb l'esperança posada en el Senyor. Esperar contra tota esperança i creient com Abraham el nostre pare en la fe (Romans 4). Ara és un moment excepcional i ens cal viure units a les nostres comunitats, als germans, però no per cedir al desànim, a la murmuració i la crítica, al replegament insolidari, sinó per constituir-nos com a poble de la promesa, per viure en una esperança lúcida i audaç. Una relectura de l'encíclica Spe Salvi del papa Benet XVI ens pot inspirar molt (p. ex. els nn. 35-40).

* Atenció real a les persones. Ser veritablement conscients del drama social que comporta la pandèmia. No passar per alt l'empobriment de les famílies, la pèrdua de llocs de treball, l'angoixa de tants pel futur. Com a preveres tenim una cobertura eclesial que ens podria fer insensibles o distrets del sofriment veritable de tants i tants. Moure'ns i fer moure. Des de Càritas, des de tantes iniciatives de solidaritat i acció social. No deixar-ho tot en una incerta resposta administrativa. (Mateu 25 segueix essent sempre una interpel·lació per a cadascú de nosaltres i per a les comunitats. A mi m'ho fèieu o m'ho deixàveu de fer).

* Una nova creativitat. Aquest és un capítol fonamental. Aquí només un apunt perquè el tema seria extensíssim. Vivim una crisi pastoral que fa molt de temps que s'arrossega. Ara la pandèmia encara posa mes de relleu les mancances. No és només si podem obrir o no els temples, si podem reunir de nou la comunitat, amb tanta gent gran. I tant que es important! Però amb qui comptem, com ens hi posem? La temptació de la passivitat, d'estar simplement a l'expectativa seria fatal i d'una gran irresponsabilitat. No es tracta de dir: quan puguem ja tornarem. A allò de sempre? No tornarem sinó que recomençarem de manera nova. Ha d'ésser una ocasió per a un renovat impuls evangelitzador. No en solitari, amb els laics, amb els germans. Aquella transformació pastoral que demanava el papa Francesc a Evangelii Gaudium 27: «somio amb una opció missionera capaç de transformar-ho tot, perquè els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota l'estructura eclesial es converteixen en una llera adequada per a l'evangelització del mon i no per a l'autopreservació». Doncs d'això es tracta, d'una oportunitat humil i benhumorada per a una gran renovació missionera de la nostra vida pastoral.

Mn. Josep Maria Domingo